

Arrest

nr. 350 149 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 5 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Op 26.01.2024 kwam verzoekende partij het Schengengebied binnen. Op 01.03.2024 werd een aankomstverklaring (bijlage 3) opgesteld door de gemeente [...]. Verzoekende partij werd toegelaten tot verblijf tot 24.04.2024. Op 30.05.2024 werd door de gemeente [...] een meldingsfiche inzake de voorgenomen verklaring wettelijke samenwoning met de heer B.R. doorgestuurd naar DVZ. Op 17.06.2024 werd door DVZ-Bureau Opsporingen informatie overgemaakt aan de gemeente [...]. Op 18.10.2024 informeerde DVZ-Bureau Kort Verblijf Opvolging bij de gemeente [...] of verzoekende partij er nog verbleef, gezien de vervallen aankomstverklaring en de voorgenomen wettelijke samenwoning. Er werd eveneens gevraagd een vragenlijst te laten invullen indien verzoekende partij er nog verbleef. Op 16.12.2024 maakte

de gemeente [...] de geboorteakte van het kind M. over, geboren te Ieper op [...]2024, alsook de ingevulde vragenlijst.”

1.2. Op 29 januari 2025 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), gericht aan verzoekster en haar kind.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: [M.A.] + [M.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Bielefeld

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

2° in volgende gevallen :

[...]

de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 26/01/2024 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene en haar minderjarig kind samenwonen met haar partner geeft hun niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene en haar pasgeboren kind hier verblijven bij haar partner, geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te

worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd)”*.

Zij betoogt als volgt:

“Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt: (...)

Er werd geen rekening, minstens onvoldoende rekening, gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezinsleven van verzoekster.

Sinds langer dan een jaar heeft verzoekster een relatie met B.R., en wonen zij samen te Uit hun relatie is een kind geboren, M. dat uiteraard bij hen woont.

Als er in de bestreden beslissing te lezen staat dat verzoekster en haar kind M. moeten terugkeren naar het land van herkomst (Kosovo) om aldaar via de ambassade een aanvraag tot verblijf in te dienen. en dat een dergelijke feitelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van verzoekster inhoudt, getuigt dit toch van een wereldvreemd denken, dat daarenboven een schending van het recht op een normaal gezinsleven inhoudt.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden heeft met het hoger belang van het kind, en om deze reden vernietigd dient te worden”.

3.2. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“schending van art.3.1.van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, afgesloten te New York op 20 november 1989”*.

Zij betoogt als volgt:

“Art. 3.1 van dit Verdrag stelt :

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

De bestreden beslissing die stelt dat verzoekster en haar zoontje M., 3 maand oud, het land dienen te verlaten. heeft rechtstreeks betrekking op het kind M.. Als het Verdrag van New York stelt dat de belangen

van het kind de eerste overweging vormen, kan er door een verdragssluitende Staat toch geen beslissing genomen worden die niet in het minst met de bepalingen van het Verdrag van New York, en bijgevolg met de belangen van het kind, rekening houdt. Ook om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden”.

3.3. In een derde middel werpt verzoekster op: *“schending van art. 8 van het E.V.R.M.”.*

Zij betoogt als volgt:

“Art. 8 E.V.R.M. stelt :

Eenieder heeft recht op eerbiediging van privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling,

Verzoekster heeft reeds sinds langer dan een jaar een relatie met B.R. die in België over een wettige verblijfstitel beschikt, en ze wonen samen met hun zoontje M.

Als er nu een beslissing genomen wordt dat verzoekers naar Kosovo zouden moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen, dienen zij België - en hun partner/vader - voor een lange tijd te verlaten, en wordt er voor lange tijd een einde gesteld aan het feitelijk gezin dat bestaat uit verzoekster, haar partner en hun kind, en ook dit is een reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Het is juist dat art. 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, maar als men een redelijke en correcte afweging maakt tussen de belangen van het gezin en de belangen van de Belgische maatschappij, dient toch besloten te worden dat in casu de belangen van het gezin primeren.

Om hogervermelde redenen dient er besloten te worden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing, zodat deze beslissing nietigverklaard, minstens geschorst dient te worden.”

3.4. Gelet op hun onderlinge samenhang worden alle middelen samen behandeld.

3.5. Verzoekster maakt gewag van haar partner B.R., van Servische nationaliteit, die de vader zou zijn van haar zoontje M., maar uit de aanvullende stukken die verzoekster overmaakt op 12 mei en 26 mei 2026 in het licht van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het vaderschap van B.R. nog niet vaststaat: niet biologisch (via een DNA-attest), laat staan juridisch (via de artikelen 322 (gerechtelijk onderzoek) of 324 oud BW (bezit van staat) waarnaar de aanvullende stukken van de verzoekende partij verwijzen).

3.6. Voorts is er tot op heden enkel sprake van een feitelijke samenwoning van verzoekster en haar kind met B.R.

3.7. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing, die motiveert in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wijst op een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar kind met B.R., een disproportionele afweging maakt tussen haar belangen die erin bestaan verder feitelijk te blijven wonen bij B.R. samen met haar kind en de belangen van de Belgische staat die erin bestaan de Belgische verblijfsreglementering te doen respecteren. Verzoekster uit de overtuiging dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM, het hoger belang van haar kind en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en uit onbegrip voor de bestreden beslissing die zou getuigen van *“wereldvreemdheid”* van verweerder, maar dit kan op zich de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekster maakt gewag van een scheiding voor lange tijd van B.R. maar ze concretiseert niet waarom dit het geval zou zijn. B.R. kan verzoekster en haar kind vergezellen naar Kosovo, waaruit verzoekster nog maar recent, in januari 2024, is vertrokken, om aldaar de nodige stappen te verrichten om een lang verblijf in België te verwerven. Dit vereist concrete documenten in het kader van een huwelijk of wettelijke samenwoning met B.R. en /of het bewijs dat B.R. de vader is van M., wat tot op heden allemaal ontbreekt. In afwachting van dit alles kan verzoekster samen met M. terugkeren naar België voor periodes van kort verblijf in een regime van 90/180 dagen. Vermits verzoekster niet visumplichtig is voor kort verblijf, moet ze daartoe geen extra stappen zetten.

3.8. Voorts kan verweerder worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt: *“Verzoekende partij gaat er in haar verzoekschrift volledig aan voorbij dat zij en haar zoon geen legaal verblijf genieten in het Rijk en dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld tijdens een precair verblijf, waardoor geen gerechtigde verwachtingen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering mochten worden gekoesterd. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden immers aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Wanneer een verblijfsstatus precair is, zoals in casu het geval is, kan slechts*

in uitzonderlijke omstandigheden worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een niet-toegelaten inmenging betekent in haar gezinsleven of dat er op het bestuur een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.”

3.9. De middelen zijn derhalve niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA